

Arrest

nr. 170 305 van 21 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2015, tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een asielzoeker die reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de E.U..

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. RADEMAKER, die *loco* advocaat J. GAUDISSABOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"WEIGERING VAN INOVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG
in hoofde van een asielzoeker die reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in een andere
lidstaat van de E.U.*

K., A.

Nationaal nummer: (...)

CG nummer: (...)

DVZ nummer: (...)

U werd gehoord op 30 september 2015 van 13.40 uur tot 15.16 uur op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Farsi machtig is. Uw advocate, meester Julie Gaudissabois, was hierbij aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. In Iran was u rapper. U schreef zelf uw liedjesteksten waarin u de autoriteiten stevig op de korrel nam. Hierdoor kwam u in de problemen en diende u Iran te verlaten. U regelde via uw smokkelaar een Italiaans visum waarmee u op 13 september 2013 naar Noorwegen reisde waar u een asielaanvraag indiende. Aangezien u over een Italiaans visum beschikte, werd u door de Noorse autoriteiten naar Italië gestuurd. U vroeg er eveneens asiel aan en in de zomer van 2014 werd u het vluchtelingenstatuut toegekend. Aangezien de levensomstandigheden voor vluchtelingen in Italië niet goed zijn – u vond geen job, u had het moeilijk om een waardige verblijfplaats te vinden, indien u wilde studeren, moest u uw studies zelf betalen, etc. – besloot u in juli 2015 naar België te komen waar u op 13 juli 2015 asiel aanvraagde. U verklaarde niet naar Iran terug te kunnen keren omdat u als rapper problemen had gekend en vreesde gearresteerd te zullen worden. U kon evenmin naar Italië terug omwille van de slechte levensomstandigheden. Bovendien zijn er in Italië veel maffiatoestanden; zelf kende u echter geen problemen met de maffia. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u uw Italiaanse vluchtelingenpaspoort, uw Italiaanse verblijfstitel, een fax-kopie van de beslissing van het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken waaruit blijkt dat u op 18 september 2014 het vluchtelingenstatuut toegekend kreeg en een scan van een Iraanse oproepingsbrief voor.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Op grond van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier blijkt dat u in Italië op 18 september 2014 de vluchtelingenstatus verkregen heeft (CGVS, p. 2).

De EU-wetgeving voorziet in de mogelijkheid een asielaanvraag van een vreemdeling die reeds als vluchteling erkend werd in een andere Europese lidstaat als niet-ontvankelijk te verklaren. Conform deze EU-wetgeving, neemt de Commissaris-generaal op basis van artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij deze laatste elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich in deze EU-lidstaat niet langer kan beroepen op de bescherming wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van uw huidige asielaanvraag beroept u zich uitsluitend op uw slechte levensomstandigheden in Italië (CGVS, p. 6). In het bijzonder verklaarde u dat u het moeilijk had om een job en een waardige verblijfplaats te vinden. Uw studies zou u zelf moeten betalen en u kreeg ondanks verschillende pogingen geen uitkering (CGVS, p. 2-3).

In deze verschilt uw situatie van erkend vluchteling grondig met de situatie van een asielzoeker. U geniet als erkend vluchteling binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU-wetgeving, aan uw vluchtelingenstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de vluchtelingenstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan erkende vluchtelingen rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden – hiernaar verwees u uitdrukkelijk (CGVS, p. 6) –, houdt in uw hoofdte geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U werd als vluchteling erkend in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw vluchtelingenstatus en waarvan u gebruik kunt maken, zoals ook uit uw verklaringen blijkt. Zo erkende u zelf dat, nadat u na zes maanden uw opvangcentrum diende te

verlaten, er ook dan nog voor u mogelijkheden waren om van de overheid een verblijfplaats te krijgen. U wilde hierop echter niet ingaan, omdat u deze opvangplaats te vuil vond en u zich afvroeg hoelang u zo zou kunnen bedelen om een verblijfplaats (CGVS, p. 4-5; p. 8). Voorts erkende u dat, ondanks dat u niet veel steun kreeg van de Italiaanse overheid, Italiaanse staatsburgers evenmin veel steun genieten, dat u weet had van vluchtelingen die wél door de overheid gesteund werden – gezinnen werden gesteund; u was echter vrijgezel –, dat u er Italië kende die werk hadden en dat u geen job vond onder meer omdat u niet genoeg Italiaans sprak en omdat er een zware economische crisis in Italië woedt die ook voor de Italianen zelf voelbaar is. U gaf voorts aan dat, indien u in Italië een waardige job had gevonden, u daar was gebleven (CGVS, p. 2; p. 5-6). Tot slot kan er nog opgemerkt worden dat u uw pogingen om een uitkering van de Italiaanse overheid te krijgen geenszins aangetoond heeft. Zo kon u niet zeggen bij welke instellingen u aangeklopt heeft en kon u geen enkel bewijs in dit verband voorleggen (CGVS, p. 3). Uit niets blijkt bijgevolg dat u onterecht in Italië uitkeringen werd geweigerd.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als vluchteling verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Voor het overige kan nog gewezen worden op de mogelijkheid om een vraag tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden gevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige Italiaanse verblijfstitel, zoals blijkt uit uw verklaring (CGVS, p. 2) en/of de neergelegde stukken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan als volgt:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

1. Er is een schending van artikel 3 van het EVRM (verbod op onmenselijke behandeling) en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Asielzoekers zijn in Italië onderhevig aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers.

Verzoeker verwijst naar het arrest van het EHRM dd. 3.11.2014, nl. Tarakhel t. Zwitserland.

Op grond van dit arrest en rechtspraak van verschillende Europese rechtbanken blijkt dat Italië ernstige systeemfouten vertoont aangaande de opvangcapaciteit van asielzoekers en dat een terugkeer naar Italië niet kan worden bevolen zonder volledig en grondig onderzoek van de gevolgen van de terugkeer voor verzoeker, gezien de zeer kritische opvangsituatie in Italië.

Hoewel het EHRM in Tarakhel focust op de situatie van een gezin met minderjarige kinderen, liet dit ruimte om te argumenteren dat individuele garanties ook moeten bekomen worden bij andere categorieën van asielzoekers. Asielzoekers behoren door hun status als asielzoeker immers tot een “ondergeprivilegieerde en kwetsbare groep” die nood hebben aan speciale bescherming.

In Nederland schorste de voorzitter van de Raad van State op 5 juni 2014 een overdracht van een alleenstaande asielzoeker naar Italië, op basis van de Dublin-verordening.

De asielzoeker voerde aan dat Italië structureel tekortkomt, met betrekking tot de opvang van asielzoekers, de toegang tot de asielprocedure, en het verschaffen van ondersteuning en faciliteiten aan asielzoekers. De Nederlandse Raad van State zegt dat dit nader onderzoek vergt, en schorst intussen de overdracht.

Er zijn al diverse rapporten gepubliceerd over de situatie van asielzoekers in Italië, zoals de rapporten van het Dublin Transnational Project en AIDA. Deze kunnen relevant zijn voor Dublin-onderzoeken in verband met Italië.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing NIET dat er grondig, volledig en actueel onderzoek werd gehouden naar een eventuele terugkeer naar Italië voor verzoeker.

Verzoeker heeft tijdens zijn verblijf in mensonterende omstandigheden geleefd. Hij heeft lange tijd op straat geslapen. Tijdens zijn verblijf in opvangcentra in Italië heeft verzoeker in ontorende omstandigheden moeten leven. Het was er vuil, hij kon er zich niet wassen, hij kreeg voedselvergiftigingen van het eten, enz....

Een terugkeer naar Italië zou voor verzoeker een schending uitmaken van art 3 EVRM.

2. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Er rust een verplichting op de staatssecretaris om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Men toont in casu NIET aan dat de nodige onderzoeksdaten werden verricht naar de opvangsituatie in Italië. Men wijst gewoonweg af door te stellen dat er geen mensonterende toestanden plaatsvinden in Italië. Dit slaat nergens op. Men verwijst hier ook naar niets. Men staft dit niet adhv rapporten enz...

De beslissing werd aldus onzorgvuldig genomen.

3. Schending van de materiele motiveringsplicht (artikel 2 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van de bestuurshandelingen).

De motivering dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering dient afdoende te zijn.

Men motiveert niet waarom de levensomstandigheden van verzoeker niet als mensonterend kunnen worden beschouwd.

Zoals hierboven reeds uiteengezet werd er géén onderzoek gevoerd naar het al dan niet slecht opvangsysteem van Italië voor asielzoekers. Er werd bijgevolg ook niet gemotiveerd waarop men zich baseert om de beslissing te nemen. Het louter stellen dat in Italië geen mensonterende omstandigheden kunnen plaatsvinden, is uiteraard onvoldoende."

2.2. Wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft, zoals bepaald in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991, merkt de Raad op dat verzoeker via een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing kennis heeft van zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die ten grondslag liggen van de bestreden beslissing. Bijgevolg is de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd. Bovendien blijkt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing te kennen aangezien hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het verzoekschrift.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. Wat de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en de zorgvuldigheidsplicht betreft, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker niet aantoon dat de bestreden beslissing niet werd genomen na een zorgvuldig en individueel onderzoek. In de bestreden beslissing, en dit vindt steun in het administratief dossier, wordt vermeldt dat verzoeker werd gehoord door de Commissaris-generaal op 30 september 2015. Verzoeker, die op dit ogenblik ook al werd bijgestaan door zijn advocaat, heeft nagelaten om zijn aanvraag te documenteren omtrent de voorgehouden algemene situatie in Italië voor erkende vluchtelingen.

De bestreden beslissing gaat in op de individuele situatie van verzoeker die als Iraans onderdaan in Italië als vluchteling werd erkend in 2014 en op de verschillende pertinente elementen ter beoordeling van verzoekers asielaanvraag. Er wordt toegelicht dat in toepassing van artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet enkel nog wordt onderzocht of verzoeker zich nog kan beroepen op de bescherming van Italië. De bestreden beslissing gaat daarbij in op het feit dat verzoeker zich beroept op de slechte levensomstandigheden in Italië, op het feit dat hij in Italië moeilijk een job en een waardige woonplaats kan vinden en op het feit dat hij zijn studies zelf zouden moeten betalen en ondanks verschillende pogingen geen uitkering kreeg.

Verzoeker vreest bij terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest en doelt hierbij op de mensonwaardige omstandigheden waarin hij zou terechtkomen waarbij hij niet in zijn levensbehoeften kan voldoen.

Betreffende de kritiek dat de situatie voor asielzoekers in Italië ondermaats is, merkt de Raad op deze toelichting niet dienstig is aangezien verzoeker geen asielzoeker, maar een erkend vluchteling is. Bovendien motiveert de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“In deze verschilt uw situatie van erkend vluchteling grondig met de situatie van een asielzoeker. U geniet als erkend vluchteling binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU-wetgeving, aan uw vluchtelingenstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de vluchtelingenstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan erkende vluchtelingen rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden – hiernaar verwees u uitdrukkelijk (CGVS, p. 6) –, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U werd als vluchteling erkend in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw vluchtelingenstatus en waarvan u gebruik kunt maken, zoals ook uit uw verklaringen blijkt. Zo erkende u zelf dat, nadat u na zes maanden uw opvangcentrum diende te verlaten, er ook dan nog voor u mogelijkheden waren om van de overheid een verblijfplaats te krijgen. U wilde hierop echter niet ingaan, omdat u deze opvangplaats te vuil vond en u zich afvroeg hoelang u zo zou kunnen bedelen om een verblijfplaats (CGVS, p. 4-5; p. 8). Voorts erkende u dat, ondanks dat u niet veel steun kreeg van de Italiaanse overheid, Italiaanse staatsburgers evenmin veel steun genieten, dat u weet had van vluchtelingen die wél door de overheid gesteund werden – gezinnen werden gesteund; u was echter vrijgezel –, dat u er Iraniërs kende die werk hadden en dat u geen job vond onder meer omdat u niet genoeg Italiaans sprak en omdat er een zware economische crisis in Italië woedt die ook voor de Italianen zelf voelbaar is. U gaf voorts aan dat, indien u in Italië een waardige job had gevonden, u daar was gebleven (CGVS, p. 2; p. 5-6). Tot slot kan er nog opgemerkt worden dat u uw pogingen om een uitkering van de Italiaanse overheid te krijgen geenszins aangetoond heeft. Zo kon u niet zeggen bij welke instellingen u aangeklopt heeft en kon u geen enkel bewijs in dit verband voorleggen (CGVS, p. 3). Uit niets blijkt bijgevolg dat u onterecht in Italië uitkeringen werd geweigerd. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als vluchteling verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.”

Ten overvloede merkt de Raad op dat de mogelijkheid tot terugkeer eveneens werd onderzocht. Ook op dit punt motiveert de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige Italiaanse verblijfstitel, zoals blijkt uit uw verklaring (CGVS, p. 2) en/of de neergelegde stukken.”

Ook vermeldt de bestreden beslissing terecht dat verzoeker op 18 september 2014 werd erkend als vluchteling, waarbij de Raad dient vast te stellen dat verzoeker op deze basis een verblijfstitel heeft verkregen geldig tot 9 oktober 2019, een reisdocument geldig tot 20 februari 2020.

De motivering van de bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier en is geenszins kennelijk onredelijk. Een schending van de aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP